

нѣжъ съ тѣхъ и още веднѣжъ да имъ се поклони прѣди смъртъта си; тя си спомни за Ирина и за младенца. Всичко това бързо се мѣрна въ нейнитѣ мисли.

— Ти си правъ, побратиме! Види се че така е волята Божия, щото нашето побратимство да ни заведе въ въ разни страни. Ако е такава неговата воля, то азъ ще отида съ войводата, ще бѣдж негова побратимка.

На нейното лице и въ нейнитѣ очи не се забѣлѣжваше оная любезность, която располага къмъ признателность, извиква благодарность. Печална и замислена, тя повече тѣжно, отъ колкото радостно поглѣдна на младийтъ вѣйвода и му подаде ржката си.

— Ще бѣдж твоя побратимка, искашъ ли вѣйводо?

— Отъ всичко сърдце, драга побратимке! отговори той, като стискаше ржката ѝ до устнитѣ си. — Азъ съмъ вече твой побратимъ до животъ и послѣ смъртъта, ако на онзи свѣтъ има побратимство.

Младийтъ вѣйвода встѣпваше чуждеземецъ на земята на своитѣ бащи; той си припомни впечатления на дѣтинството и намѣри въ тѣхъ само смѣтни въспоминания за високитѣ гори и тъмнитѣ лѣсове; но сега той си има побратимка, той нѣма да бѣде чуждъ на своята родина и нѣма да остане самичакъ въ каквато пустиня и да отиде.

На Западъ би се показала странна духовната връзка на побратимството между младий момакъ и дѣввойката. Ако тамъ я введяхъ въ обичай, тя непрѣменно би свършила ако не съ съпружество, то поне съ сърдечна любовъ. На Истокъ, между Славянитѣ побратимството си остава дълги години чисто духовна връзка. Побратима се жени за друга, побратимката се омѣжва за друго, а побратимството се продължава. На всѣко повиквание на побратима побратимката оставя мжжа и дѣцата и припка при него на помощъ; побратима сѣщо захвърля всичко за да се яви на повикванието на побратимката. Тѣзи благородна връзка между силний полъ и слабий полъ си води началото у Славянитѣ отъ дълбока древность; тя се въспѣва въ сърбскитѣ пѣсни и се е удържала между Черно-